

סוף זמן קרי"ש

עש"ק אמור

8:42

עש"ק בהר 8:38

מאן דלא קרי קר"ש בענתיה
בגדיו הוא כל ההוא יומא
הדרק בלוק סודי

בי"ה

מבני עינינו התאחדותנו

י"ד ע"י: התאחדות אברכים דקה"ל ימב לב דסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

שיעור השבוע

חברת יסודי התורה

פרשת אמור

מס' גיטין ע"י ער עב:

פרשת בהר

מס' גיטין ע"י ער עה.

תנ"א וא מן ליעת רב"י נחוראי
ואו אה אפ"ק לטבטיקין אין ארבעת חזקין
מזכיר רבינו שליט"א בסיום סם קידושין

שנה י' גליון כ"ו (תי"ז)

אמור

ד' אייר תשס"ה

ששה ימים מועדים דאורייתא

אלה הם מועדי, ששת ימים תעשה מלאכה ובוים השביעי שבת שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא תעשו. וי"ל כי גם מאמר 'ששת ימים תעשה מלאכה' מדבר רק מן המועדות, כי המועדים בכללם הנה ששה ימים מן התורה, בחג הפסח ב' ימים 'בוים הראשון מקרא קדש כ"ו כל מלאכת עבודה לא תעשו כ"ו, ביום השביעי מקרא קדש כל מלאכה עבודה לא תעשו' (כג, ז-ח). שבעות יום אחד ויקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש כ"ו כל מלאכת עבודה לא תעשו' (כג, כא). ראש השנה יום אחד 'בחודש השביעי באחד לחודש כ"ו מקרא קדש, כל מלאכת עבודה לא תעשו' (כג, כד-כה). סוכות ב' ימים 'בוים הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו כ"ו ביום השמיני מקרא קדש כ"ו כל מלאכת עבודה לא תעשו' (כג, לה-לו). אם כן, הנה ששה ימים. יש עוד יום אחד, יום הכפורים, אבל אין דינו כמו אלו ששת הימים, כי בכל אלה מותר לעשות מלאכת אוכל נפש, לבשל ולאפות, ויום הכפורים דינו כשבת שגם זה אסור, כמו שנאמר 'מקרא קדש יהיה לכם וגו', וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה וגו', שבת שבתון הוא לכם' (כג, כז-לב). בכלם אמר 'מלאכת עבודה לא תעשו', אבל מלאכת אוכל נפש מותר, אבל ביום כפורים וכל מלאכה לא תעשו. וזה שאמר 'ששת ימים' ירצה, כל המועדות בכללות ששת ימים, 'תעשה מלאכה', לא אמר 'תעשה כל מלאכה', שלא הותר כי אם מלאכת אוכל נפש, אבל 'בוים השביעי שבת שבתון שהוא יום כפור', כל מלאכה לא תעשו' אפילו מלאכת אוכל נפש.

גור"א מוילנא זצ"ל

השובה נצחת

ועינתם את נפשתיכם הרה"ק מריזין ז"ע היה נהג לסדר שלחנו בערב יום הקדוש. פעם אחת אמר בשם הרה"ק רבי ברוך ממנועוב ז"ע שאמר כשישאלו אותי ביום הדין מה עשית בנפש שלך. אענה, בנפש שנתנו לי עשיתי מה שביכולתי. אם היו נותנים לי נפש יותר גבוהה הייתי עושה יותר הרבה. וזה שכתוב ועינתם את נפשתיכם, תעשו את נפשתיכם ראויות לענות ביום הדין, בבחינת דע מה שתשיב, כשישאלו אותן מה תקנתם, תאמרו נפש כזו שנתנו לי אני תקנתי, אילו היו נותנים לי נפש יותר טובה, הייתי מתקן יותר.

בתיבא נהורא

זמן נכון

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרתם את קצירה. ונאמר בביאת הארץ והי' כי יביאך וגו' (כג-ג), מה והי' והי' הוא לי שמחה וכי, כשישראל יצאו ממצרים בתום הדריו שנה חפץ שפן איננו עוד הקץ יצאו מלפני שלא נשלמו ער' ת' שנה ויהי' להם כבני אפרים שיצאו קודם הזמן וכי, אמר הקב"ה למשה דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבואו אל הארץ וגו' וקצרתם את קצירה, קצירה בגימטריא ת' (כי הה' אינה נרגשת במבטא) וקצרתם את הת' שנה לשנים ק"צ י"ר שלא

יהיו יותר מר"י שנים בגלות מצרים, ובוה ידעו שהוא הקץ האמתי, ונתיישב והיה לשון שמחה.

ניזון בזכות הבהמה

טעם במה שמצינו שקרבן העומר שהוא להתיר אכילת הדיוט מתבואה חדשה בא משעורים, ושתי הלחם שהיא להתיר לגובה בא מחטים (ע"י פירש"י עה"פ לקמן כג) מנחה חדשה, ומ"ט דהלא מהראוי שגם מקרבן העומר יהי' מהמובחר ביותר דכתיב לו חלב לה'. אמנם כמבואר, דמאחר שהעומר בא להתיר חדש להדיוט אולי אינם נוזנין אלא בזכות הבהמה. וידוע דשעורים הם מאכל בהמה כפירש"י במנחת סוטה (במדבר ה, והוא מגמ' סוטה טו): היא עשתה מעשה בהמה וכי' משא"כ שתי הלחם שבאין להתיר לגובה הי' מן החטים.

ק"ן ליה

חינוך הבנים מועיל לאב עצמו

להזיז הגדולים על הקטנים ואפ"ל רמו בזה עפ"י"מ דמרגלא בפומי לפרש את הכי' (משלי כ"ב) חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה, וביארתי כי מצב האב בקנותו תלוי ועומד בהחנינון שירן לבניו, כי אם זכה בעור השי"ת ומגדל את בניו על דרך התורה, אזי כי יזקין האב יהי' הוא עצמו מושפע לטובה מהנהגת בניו וישתנה למעלותא, משא"כ אם חלילה נתקלקלו הבנים וסרו מדרך ה' או גם האב עצמו בקנותו יהי' נגרר אחריהם ויתקלקל על ידם, וכמו שפירשו את הכי' כי יהי' לאיש בן סורר ומורה, שאם יהי' לאיש בן סורר הסר מדרך התורה סופו להיות מורה דרך לאביו ולהדור כולו שיתנהגו גם המה כמותו, וז"ש הכי' חנוך לנער עפ"י דרכו שהנותן חינוך טוב לבניו, גם כי יזקין לא יסור גם הוא עצמו מדרך זה וישאר גם הוא יהודי ואילו הדברים נוגעים, וז"פ אמור אל הכהנים בני אהרן ודרו"ל להזיז גדולים על הקטנים, ועי"ז שתזיז את הקטנים יהי' אח"כ 'ואמרת אליהם' שזה האזהרה נוגע גם אליהם עצמם שיעי"כ יהיו מזהירים גם הם עצמם, וכמו שנתבאר דע"י אזהרת הקטנים גם האבות עצמם לא יטו אשוריהם.

דברי יואל

כל חיות האדם תלוי בדבור

לנפש לא יטמא בעמיו. יש לפרש כוננת הכתוב על ענין שמירת הדיבור, דהנה נפש האדם הוא כח הדיבור אשר בקרבו, ככתוב (בראשית ב' ז) ויהי האדם לנפש חייה, וביאר בתרגום אונקלוס והות באדם לרוח ממללא. ויציבא מילתא על פי דברי הדרן פקודין שכל נפשו וחיותו של אדם תלוי בדבורו ומוצא שפתיו, והאיש החפץ בחיים יש לו להזהר מלדבר דברים בטלים כדי שלא תתמעט חיותו ויתקצרו ימיו ח"ו. וזה שהזהיר הכתוב לכל עובדי ה' לנפ"ש לא יטמא בעמיו, היינו שלא יטמאו את הדיבור הנקרא נפש בדברים אסורים ששכיח אצל ההמונן עם, אלא יעסקו בתורה ותפילה ויראת ה' כל הימים.

ברך משה

אוצר הגנוז

טומאת כהנים לקברי צדיקים

מכתב שכתב הרה"ק משינאווא זצ"ל

לאשר נצטוונו בתורה להזיז כהנים שלא יטמאו מצאתי א"ע מחויב בדבר בדור הזה להודיע לעם ה', כי מה שיש מקילין ואומרים שמותר לכהנים לילך על קברי צדיקים הוא טעות ואין להם על מה לסמוך להקל באיסור דאורייתא ח"ו. והנה דין זה הוא מפורש במבוא ורמב"ם וטור וש"ע י"ד דכהן אסור לילך בתוך ד' אמות של קבר אם אינו מסוים במחיצות ואם הוא מסוים במחיצות גבוהות י' טפחים אין צורך להרחיק רק ד' טפחים. וכל זה אם אין שום דבר מאהל עליו. אבל באהל שיש שם קבר אסור לילך מן התורה. כי הטומאה בוקעת ועולה ונטמא כל הבית כמו שנתבאר בסו"ד סימן שע"ב ובי"ד ד"ה ומ"ש והוא דוקא בימיהם ואין מוזכר שום חילוק בין קברי צדיקים ל שאר העם רק שמבואר איזה חילוק בטומאת כהנים לצדיקים ומשם ראייה דאסור לילך על קברי צדיקים. ובענין ר"ת אביא אתה אתה כל המקומות שידעתי שהעולם מדמין להווא וכל יפוטו בצדק יודה כי משם ראייה דאסור.

הנה בכוננות דק"ג ע"ב כתבו התוספות ש"ח כהן היה אומר אלמלא הייתי כשנפטר ר"ת הייתי מטמא לו. וכתב דזהו כוננת הגמרא דאותו יום שמת רבינו הקדוש בטלה קדושה היינו קדושת כהונה ומדיק מדאמרין אותו היום משמע אותו היום דוקא. והיינו כמו דאמרין נשיא שמת הכל כקדושים ומפרש הרמב"ן בספר תורת האדם דטעם היתר כהונה בנשיא דעשו אותו כמת מצוה. וז"ל הרמב"ן למדנו עכשיו שכה שמצא מת מוטל בדרך או בעיר של ארמיים זהו מת מצוה ואסור לפרוש מן המת כלל אלא יקרא משם אי באו כדי קבורה מושך את ידיו ואם צריך להתעסק נמקח אפילו לנושאי המטה וחלופיהן וחלופי חלופיהן מטמא לו וכי' ואם הוא אדם חשוב ביותר כגון הנשיא וכיוצא בו אדם גדול שאין לו שיעור בקבורה ויכבודו בכל אדם שיטמאו לו הכל מטמאין לו הכהן עם כולם כיון דמת מצוה הוא וקבורתו מוטלת על המוצאים אותו אין הכהן מטיל המצוה שנילו על אחריהם כל זמן שהוא צריך לה כלל אלא קוברין אותו לפי כבודו בכהנים ובכל אדם עכלקי.

מזה ראייה דאין חילוק בטומאת כהנים בין צדיקים בין לכל אדם כי אם לא היה קברי צדיקים מטמאין מאי צריכא למימר דעשו אותו כמת מצוה ועי"כ מדיק רח"כ דאותו היו דוקא אלא ודאי דאין חילוק בין איסור טומאת כהנים רק משום כבוד צדיקים ביום מיתתן היו כמת מצוה ובוה יש להבין דברי התוספות [ב"מ דק"ד ע"ב] גבי אליהו בוה"ל וכן מצינו כשהיה קובר את ר"ע היה דוחה שא"ל וכי אינך כהן א"ל צדיקים אינם מטמאין ודחה אותו כן משום כבודו דר"ע ועיקר טעמו היה לפי שהיה מת מצוה ע"ל. ולכאורה יפלא שאליהו יאמר דבר שאינו ועיקר הטעם לא יגיד ליה אבל לפי הגיל לקימ כי גם משה שהשיב לו צדיקים אינם מטמאין הוא משום מת מצוה כי אצל צדיקים אפילו יש הרבה מתעסקין אין לדבר שיעור והכל נקרא מת מצוה ע"כ לא השיב לו חתם מת מצוה הוא כי דין זה שיהו בכל אדם והשיב לו בלשון שיהיה כבודו של ר"ע דצדיקים כמותו אין שייך טומאת כהנים בקבורתו כי אפילו אלפי אלפים ורבתות ראוין לכבודו. מכל זה מבואר דהוא רק ביום מיתתו ולנשיא דוקא או לר"ע ודכותויהו אבל תלמידו רבו היא איבעיא בירושלמי ולא איפשיטא ופסק הרמב"ן דלא יטמא בזיקם קוברין. ועתה אין יש מקום לומר דכהן ילך למערה שנטמן בה בצידיק תלא הוא איסור דאורייתא ואם התרו ביה חייב מלקות כמו ששמרו ברמב"ם וטור ובי.

דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם
קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם, ופירש"י מלמד שנאמרה פרשה זו בהקלה מפני שרוב גופי תורה תלויין בה.

ב במדרש רבה (פס"ד ס"ג) קדושים תהיו, הה"ד (תהלים כ א) ישלח עוזך מקודש ומציון יסעדך, וצריך ביאור שייכות פסוק זה לכאן.

וגראה בהקדם מה דאיתא במדרש (שמד"ר פלי"ט ס"ב) אמרו ישראל לפני הקב"ה, רבון העולם אתה מבקש שנהא קדושים הסר ממנו המת, והוא פלא.

ויתבאר על פי מה דמתאמרא משמיה דק"ז מרן הבעש"ט הקדוש זי"ע (הובא באורה לחיים פ' לך) על הגמרא (שבת ע"ה) שוחט משום מאי מחייב, משום צובע, וכתבו התוס' (ד"ה

שוחט) אשוחט דעלמא קאי. והכוונה כי שוחט דעלמא רומז על מלאך המות שהוא היצר הרע. ויתחייב מיתה לעתיד, על מה שלפעמים הולך בתחבולות שונות לצבוע איהו דבר עבירה בצבע יקרה שיהא נדמה כאלו היא מצוה וזה לא צוה לו ה' על כן יעשו, וזהו שוחט משום מאי מחייב, והלא הוא עושה רצון קונו, ומשני משום צובע, היינו שהוא צובע את העבירה כאלו הוא מצוה, ובשביל זה לא נבאר ועל כן חייב, עכד"ק.

ובכחינה זו העיר האלגאזי בשמע יעקב (פ' ושלח) בהא דאמרין (ספ"ה ג"ג) לעתיד לבא מביא הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים. ולכאורה למה יתחייב היצר"ר נימא דברי הרב והב"ה התלמיד דברי מי שומעין, דמהאי טעמא אמרין (קידושין ס"ג) אין שליח לדבר עבירה. ותוין על פי מה שנתהוה (קידושין מא: ד"ה אמאי) דהיכי דשליח היה שוגג אמרין יש שליח לדבר עבירה, הוא לא שייך לומר דברי הרב והב"ה התלמיד דברי מי שומעין, ואם כן כיון שהיצר הרע הגדיל לעשות כמנה פיתויים אל האדם עד דהוי האדם שוגג בדבר, שוב אמרין בכחאי גונא דיש שליח לדבר עבירה השליח פטור, עכ"ד.

אז העיר האלגאזי בזה בשמע יעקב (שם) מהא דאיתא בגמרא (קידושין מג) אמר רבא אם תמצא לומר דסובר שמאי יש שליח לדבר עבירה, מכל מקום מודה באומר לשלוחו אכול את החלב שהוא חייב ושלוחו פטור, שלא מצינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב. ולפי זה כיון שהחוטא מתנהיג מן העבירה, מן הדין הוא חייב ושלוחו אינו הרע הוא פטור, ולמה יומת לעתיד לבא, ע"ש לפי דרכו. ואמרו י"ל על פי מה שנתפסק הרי"י (כתוב"ה שלא מצינו) במעילה כשלא מעל השליח אלא על ידי הנאה, אי אמרין בזה יש שליח לדבר עבירה, או דלמא זה נהנה וזה מתחייב אל אמרין, וכבת בשער המלך (פ"ו מהל' מעילה ה"ב) דשית הרמב"ם דבמעילה דאמרין יש שליח לדבר עבירה שפיר אמרין זה נהנה וזה מתחייב, ובכך מצאנו חיוב היצר הרע לעתיד לבא, כיון שבני ישראל יש להם דין הקדש, והיצר הרע מסית האדם להיות מעל בקדשי שמים, על כן יתחייב היצר הרע לעתיד, דהא במעילה אמרין זה נהנה וזה מתחייב.

ובזה יתבאר המדרש שאמרו ישראל לפני הקב"ה אתה מבקש שנהא קדושים, אם כן מאחר שיהיה לנו דין הקדש הרי במעילה אמרין ישלדי"ע, ולפי זה יתחייב היצר"ר המסית אותנו דאמרין זה נהנה וזה מתחייב, ועל כן הסר ממנו המת, וברך ומשפט ישחטו לעתיד היצר"ר הוא המלאך המות שהסית את בני ישראל לדבר עבירה, מאחר שיש לנו דין הקדש.

ועל פי זה יש לפרש מה שכתבו דורשי רשומות (הובא בתורה חמד בשם הרמב"ם) על הכתוב (שמות י"ט) למען רבות מצופי בארץ מצרים, שהוא ראשי תיבות **רמב"ם**. על פי מה שהקשה הרמב"ם (המלות השבת פ"ו ה"ה) מפני מה נענשו המצרים על ששעבדו בישראל, והלא כך גזרה חכמתו יתברך ועבדו וענו אותם. וכ"ק מרן אאמ"ר זללה"ה בברך משה (פ' וזאת עמוד לו) ביאר בזה כי הגזירה היתה ועבדו וענו אותם בשעבוד הנהג, והמצרים הוסיפו לשעבדו גם בנפש להכשילם ולהחטיאם, ועל זה לא היתה הגזירה, ועל כן נענשו עכ"ד. אכן אכתי קשה דהא קי"ל בכל התורה (קידושין ס"ג) דאין שליח לדבר עבירה דאמרין דברי הרב והב"ה התלמיד דברי מי שומעין, ואם כן אף שחטאו ישראל ונתשעבדו בנפש, למה נתחייבו המצרים על כך, הא אין שליח לדבר עבירה, וככה"ג השליח פטור והמשלח חייב, אולם במעילה אמרין זה נהנה וזה מתחייב, ובני ישראל יש להם דין הקדש, ועל כן שפיר נתחייבו המצרים על ששעבדו את ישראל בנפש, דכיון שיש להם לישראל דין הקדש, הדין אצלנו ישלדי"ע והשליח חייב. והנה הינו למען רבות מצופי בארץ מצרים, דלשית הרמב"ם דבמעילה אמרין זה נהנה וזה מתחייב, הרבה הקב"ה אותם ומופתים בארץ מצרים ונענשו המצרים על ששעבדו את ישראל בנפש.

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ס"ג פרשת קדושים תשס"ח - וויליאמסבורג
נתפרסם ע"י ועד להוצאת ספרי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יהיה איך שיהיה, כך הוא דרכו של היצר"ר שבא בערמיות להסית את האדם לדבר עבירה, ובעז"ה יעזיבן אינן להבין דרכי היצר"ר שלא לטעות אחריו ח"ו, ופירשתי מה שאמרו חז"ל (קידושין ל:) יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום ולאמלא הקב"ה עוזרו לא יוכל לו, כי היצר הרע בא בכל יום ויום להציע מצוה חדשה, כי מה שהציע אמתול כבר נודע לעון, ומבקש להכשיל את האדם על ידי מזימתו הרע שמדמה את העבירה למצוה, והאדם עצמו אינו יודע שצריך לעמוד נגדו ולנצחו, אלא במה שהקב"ה עוזרו ומאיר עיניו לידע שזהו מצעת היצר הרע, ואז עומד האדם לנגדו ומנצחו. (ועי' בדבריני בשער' תהלה ממו"ד ס"ה). וצריכים לסייעתא דשמיא מרובה שיוכלו להשיג דרך האמיתי לדעת איהו מצוה ואיהו עבירה ושל"ל להטעות עצמו מדרכי היצר. והנה אמרו חז"ל (עניני ה) יעקב אבינו לא מת, ופ"י בספרי קודש דכח השפעתו וקדושתו של יעקב אבינו לא נפסק, וחי וקים עד היום הזה והוא משפיע קדושה וטהרה לבני ישראל. ובכ"ז י"ל כי יעקב אבינו אשר מדרתו אמת ככתוב (מכ"ה י"ז) תתן אמת ליעקב, על ידי כח קדושתו הוא משפיע מדת האמת לבני ישראל, ובהיותו שהיצר"ר בא בכח השקר לסמא עיני האדם ומטעה אותו בערמיותו לצבוע את העבירה למצוה, על כן בכל הדרות עד ימינו אלה יעקב אבינו הוא אשר משפיע מדת האמת לפקוח עיני העורים ההולכים בחשכה, ומאיר עיני ישראל שיתגלה לעיניו דרך האמיתי, וטהר לבונו לעבדך באמת, היפך מדרכי היצר המטעה את האדם וזה לעומת זה יעקב אבינו משפיע מדת האמת, וכאשר מאיר קצת במדת האמת מלא מן האור ודחה הרבה מן החושך, ועל ידי זה זוכים לראות הדרך ישכון אור שלא להטעות אחר משאות שוא של פיתויי היצר, והכל הוא על ידי כח הקדושה של יעקב אבינו. (ועי' בתפארת שלמה סוף דברים).

ובלכתניו בדרך זה יש לפרש הרמז שכתב בורע קודש (ל"ג בעומר) עידת בני ישראל קדושים, האמת תיבות יעקב. כי מה שאנו זוכים שיעקב אבינו שפיע אור האמת שיוכל להכיר את האמת ולהבחין איך שהיצר"ר מסמא את העינים, הוא רק אם יש לנו קשר עם יעקב אבינו, וכמו שפ"י כ"ק מרן ד"ז ולה"ה בדברי יואל (פ' וזו עמוד תפ"ג) המדרש (הובא בעיני דבש ח"ב דרש"י י"ב) כל הולך על גחון תמן מת יעקב אבינו. דהנה יעקב אבינו בחיים חיותו היה משפיע קדושה גדולה לכל ישראל, ובכחו וכוותו ניצולו כל אותו הדור מנשא ופשל, אמנם אף אחר מיתו עדיין זכותו קיימת להגין על ישראל בשעה שאוחזים בדרכי הטובים, וכדאיתא במדרש (בי"ד פ"ג ס"ד) כל מי שהולך בדרכי אבות אני מתקומם עליו ככות אבות. ואז כאשר זוכים להשפעת קדושתו של יעקב אבינו, נחשב כאלו הוא חי עמם. אבל מי שהולך אחר תאוות לבו בעצת היצר אינו זוכה להשפעת קדושתו של יעקב אבינו. וזה שדרש המדרש על הולך על גחון, וכפירש"י (ויקרא י"א ס"ב) כל הולך על גחון זה נחש, היינו שהולך בעצת נחש הקדמוני הוא הס"מ, תמן מת יעקב, כי מאחר שהולך אחר תאוות לבו אינו זוכה להשפעתו של יעקב אבינו, עכ"ד. וכבת בתפארת שלמה (פ' ויצא) על מה דאמרין בגמרא (ברכות י"ב) יעקב תיקן תפלת ערבית, הרמז בזה ענין תהגות האדם בדרכי הרשות והמתורו על שיהיה בקדושה, לאשר בעה"ז הוא מעורב טוב ברע וצריך האדם לברר הטוב מן הרע. וזה שתיקן יעקב תפלת ערבית, לשון מעורב טוב ורע, הכל הביא אל הקדושה, וזה היה עבודתו. כמו שמצינו באברהם אבינו תיקן תפלת שחרית בחינת חסד כמ"ש (תהלים ז' י"ד) שבענו בבקר יצחק והוא נגד המצות עשה, אבל מצות עולה בגימטריא רמ"ח. יצחק בחי' הגבורה להתגבר על יצרו במדות ל"ת להיות שמור מן התשא, ויעקב הוא שתיקן תפלת ערבית אפילו בדבר הרשות יהיה בקדושה קדש עצמן במותר לך, עכ"ד. ובכ"ז רק אם מקיימים קדש עצמן במותר לך ואינם כרוכים אחר התאוות, אז יכולים לזכות להשפעת מדת האמת של יעקב אבינו.

וזהו הרמז בחיבת עידת בני ישראל קדושים שמו של יעקב אבינו, להורות שאם האדם מקיים מצות קדושים תהיו לקדש עצמו במותר, אזי הוא זוכה לקשר אמין וחזק עם יעקב אבינו אור האמת, ועל ידי זה יכול לדחות ממנו פיתויי היצר, כי במדת האמת של יעקב אבינו יאירו עיניו לראות הדרך ישכון אור.

וזה שדרש המדרש קדושים תהיו, ואיך יזכו להיות קדושים בזמן שהיצר"ר מתחדש בכל יום בתחבולות שונות להכשיל את האדם בדבר עבירה, לזה הביא הכתוב ישלח עוזך מקודש ומציון יסעדך, שעל ידי שיקדשו עצמם במותר יזכו לעזר ממעל ויעקב אבינו ישפיע עלינו מדת האמת שנוכח לראות את האמת.

וזהו ביאור דברי רש"י"ל פרשה זו בהקלה נאמרה שכל גופי תורה תלויין בה, כי הן הן גופי התורה שלא יגור האדם אחר פיתויי היצר"ר המסמא עיני האדם מלאות את האמת, ודבר זה תלוי במצות קדושים תהיו, לקדש עצמו במותר לו.

ועל דרך זה יש לפרש מה דאיתא במ"ש בבא מציעא (דף ל:) אמר רבי יוחנן, לא תרבה ירושלים אלא על שהעמידו דיניהם על דין תורה ולא עשו לפנים משורת הדין. וביאר בעיני יעקב, כי באמת היה להם לישראל חטאים עונות ופשעים, אך באם היו עושים לפנים משורת הדין, אז במדה שאדם מודד מודדין לו, והיה גם הקב"ה מתנהג עמם לפנים משורת הדין ולא היה נחרב ירושלים, אבל כיון שהעמידו דבריהם על דין תורה, נענשו גם כן על פי מדת הדין, עכ"ד. והב"ה צריך תלמוד דהלא בפיגוש מבואר בגמרא (ויפ"א י"ב) דבית ראשון נחרבה בעון עבודה זרה ובית שני בעון שנאת חנם, והיאך אמרו שנחרב בשביל שהעמידו דבריהם על דין תורה. אמנם לפי האמור יש לומר דבאמת נחרב הבהמ"ק בשביל שאר עבירות שהיה בידם, אבל מענה היה בפיגוש שטעו בזה וחסבו שיש עושים מצוה, כי היצר"ר הטעה אותם בערמיותו לומר על עבירה שהוא מצוה, ולזה אמר שחורבן ירושלים היה בשביל שהעמידו דבריהם על דין תורה, ולא הוסיפו על עצמם גדרים וסיגים להתקדש במותר, ולא ברחו מצ"ט שערי היתר כבדי להיות נשמר בשער אחד של איסור, וידעו שכל מאכל הכשר יבא אל פיהם והיו משוקעים בתאוות, ראשו ורובו שלחנו, ועל ידי זה נפסק מהם הקשר עם יעקב אבינו, ואילו היו מקדשים עצמם במותר, אזי היו זוכים שיהיה להם קשר עם יעקב אבינו, והיו זוכים להשפעת מדת האמת להאיר עיניהם לדעת את הדרך ילכו בה, נמצא דבמעשה גרמו שלא היו יכולים להתגבר נגד פיתויי היצר שסימא את עיניהם, ועבירה גוררת עבירה עד שעשו כל המעשים אשר מנו חז"ל בגמרא, ועל כן בא עליהם החורבן, ויסוד הכל היה בשביל שלא כבשו את האותם ההיתר.

והדברים האלה צריך להיות נוו הרגלינו ואור לנתיבתינו, חיים אנתנו במדינה טמאה ערות הארץ ממש כטומאת ארץ מצרים, והיצר"ר לא ינוח ולא ישקוט עד אשר מביא את האדם לתאות העולם השפל הזה, והוא מסמא עיני האדם שלא יראה את האמת, וצריכים לסייעתא דשמיא מרובה שלא יפלו בפח יוקשים, וכבת קדושתו של יעקב אבינו ופשיע עורו ומושיע להאיר עיני ישראל לראות את דרך האמת, בעה"ז פיתויי היצר במדינה זו הוא מלא תאוות, וכל מהות המדינה הוא להרבות בתאוות יותר ויותר, וכמו שפ"י בספרי קודש (תולדות יעקב יס"ק פ' בהר בשם המגיד, ערכי חל" פ' ג"ט) עה"פ (במדרב י"א ה) התאוות תאוה, שהתאוות שיהיה להם תאוה, ועוררו התשוקה והתמדה לעניני העולם הזה. וזהו כל עצם מהות המדינה, ועל ידי שמשוקעים בתאות אכילה ושאר תאוות עוה"ז שוכחים ממצות קדושים תהיו, קדש עצמן במותר לך. להתנוו קצת מן התאות, להתרחק מצ"ט שערי היתר כבדי שלא יכשלו ח"ו בשער אחד של איסור, ובכך כאשר קורין פרשה זו עלינו לקבל על עצמנו לקיים מצות קדושים תהיו, ישראל קדושים הם, ועל ידי זה יהיה בנו כח הקדושה של יעקב אבינו ויזכו להתגבר על היצר"ר שמתחדש עלינו בכל יום, ונוכח לעינים פקודות לראות הדרך האמיתי שלא להטעות אחר דרכי היצר.

והשי"ת יעזור שיהיה לנו הזכיה לקיים מצות קדושים תהיו, קדש עצמן במותר לך, למעט צצת מכת התאוה אף של היתר, ועל ידי יהיה לנו קשר עם יעקב אבינו והאבוה"ק ויאירו עינינו בקיום מצות ומעש"י, ונוכח להתגבר על היצר"ר, לא חרבה ירושלים אלא על שהעמידו דיניהם על דין תורה, ולפי זה כאשר יקיימו קדש עצמן במותר לך ויוסיפו חמורות גדרים וסיגים נוכח לבנין ביהמ"ק, ונוכח להתרוממות קרן התורה וישראל בהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

